

Dr. SCHNELL LÁSZLÓ
(1923–1995)

Rövid szenvedés után 1995. december 12-én meghalt Schnell László a Villamosmérnöki és Informatikai Kar professzora.

A világháború kalandos túlélése után 1947-ben szerzett B tagozatos gépészmérnöki oklevelet. Egyetemi tanulmányainak befejezése után a Budapesti Műszaki Egyetem Villamos Gépek és Mérések Tanszékére került. Végigjárta a szokásos egyetemi ranglétrát, demonstrátortól docensig, majd 1965. augusztus 1-én kapott egyetemi tanári kinevezést a Műszer- és Finommechanikai Tanszékre, ahol akkor már 1959 óta dolgozott. A tanszékvezető ebben az időszakban Kolos Richárd volt, aki miniszterhelyettesi teendői miatt kevés időt töltött a tanszéken, így azt gyakorlatilag már akkor is Schnell professzor úr vezette. Ennek a tanszéknek a jogutódját, a Műszer és Méréstechnika tanszékét vette aztán át tanszékvezetőként hivatalosan is 1967-ben.

A Műszer- és Méréstechnika Tanszék Schnell professzor életművének egyik legjelentősebb része. Fantasztikus energiával és munkabírással, szeretettel és törődéssel vezette a tanszékét majdnem 30 éven át. A kezdeti időkben – így szól a legidősebbek elbeszélése – nem volt szükség a mai ügyeleti zárási rendszerre, mert Ő volt az, aki minden nap elsőnek érkezett és utolsónak távozott. Naponta többször végigjárta a tanszékét, és ezt a szokását végig meg is őrizte. Rajta tartotta a szemét mindenkin, törődött mindenki gondjával, és mindig kitalált valamit, ha segíteni kellett. Kitűnő légkört teremtett. Fő értékmérője a hasznos munka és a szakmai tehetség volt. A tanszék munkatársait tudatosan ezek alapján válogatta ki. Még azt is el tudta érni, hogy azok, akiket néha-néha politikai okokból kénytelen volt felvenni, a feladatokat és követelményeket látva hamarosan önszántukból elmentek máshová. Az egyértelmű értékrend pedig önmagában is összetartó erő volt a tanszéken. A tehetségeket önzetlenül támogatta, maga legtöbbször szerényen a háttérbe húzódott. Tanítványai ma szerte a világban megállják a helyüket.

Schnell professzornak kivételes érzéke volt a nehéz emberi problémák és konfliktusok megoldására. Gyakran mondogatta személyes beszélgetésekben, hogy a vezetésnek technológiája van, amit meg lehet tanulni, és tudatosan alkalmazni kell. Egyet nem mondott – de tudtuk –, hogy neki eleve megvolt ez a képessége. Végig meg tudott maradni tisztességben, pedig pártonkívüliként gyakran kellett különböző külső zsarnoki akaratok közt manővereznie. Mindig gondosan mérlegelte, milyen lépésnek mi lesz a pozitív és negatív következménye, és kilátástalan hadakozások helyett igyekezett a hosszú távon helyes célok érdekében munkálkodni.

Tekintélyét mutatja, hogy 1985-ben, tehát még jóval a rendszerváltás előtt, a Villamosmérnöki Kar dékánjává nevezték ki. Az ilyen megbízásokat nem hatalmi pozíciónak, hanem szolgálatnak tekintette és nagyon komolyan vette. Inkább az jelentett számára dilemmát a felkérés elfogadásakor, hogy attól félt: a tanszék vezetésére kevesebb ideje és energiája lesz. Számtalan fontos területen vitte előre a kart: talán a legfontosabb az, hogy létrehozta az informatikai szakot, s ez a kar oktatásában azóta meghatározó jelentőségű. Megalakította a villamoskari számítóközpontot, mely mai is alapvető része a kari képzésnek. Az ő nevéhez fűződik a dékáni hivatal első számítógépesítése, ami abban az időszakban hatalmas előrelépés volt. Ehhez kapcsolódva készítette el a kar mindmáig egyetlen reprezentatív publikáció-jegyzékét, amely hosszú ideig fontos kézikönyvként is szolgált.

A rendszerváltás 65 éves kora után érte, mikor már a vezetői pozíciókból visszavonulva dolgozott az egyetemen. Ő volt az a személyiség, akiben mindenki megbízott: hatalmas tapasztalatával, ő szervezte meg az egyetemi vezetőkre vonatkozó szavazásokat és az új vezetés kialakítását. Megérdemelte volna, hogy könnyebb időkben, még több eredménnyel dolgozhasson, de hatása így is óriási.

Hatalmas szervező munkája mellett a tudományos életben is jelentős szerepet játszott. Kandidátusi értekezését 1961-ben, akadémiai doktori értekezését 1974-ben védte meg. Kezdeményezte az áramkomparátorok alkalmazását erősáramú mérőberendezésekben, ezzel megvetve a tanszék mai, világszínvonalú precíziós áram- és feszültségváltó műszer családjának alapjait. Korán felismerte a mikroprocesszorok jelentőségét, és vezetésével a tanszék a maga idejében korszerű mikroprocesszoros alkalmazástechnikai rendszer hozott létre, melyet számos iparvállalat is átvett. Ezért 1985-ben többedmagával Állami Díjat kapott.

Tudományos eredményeit mintegy 50 külföldi és hazai közleményben publikálta. Több könyvet írt, legjelentősebb az 1985-ben a Műszaki Kiadó gondozásában megjelent, általa szerkesztett „Jelek és rendszerek mérés technikája” című 1100 oldalas mű, amely a tanszéki tématerületek összefoglalása, és hosszú ideig több tantárgy tankönyveként is szolgált. Erre alapozva jelent meg az ő szerkesztésében 1993-ban a John Wiley & Sons kiadónál a „Technology of Electrical Measurements” című könyv, mely világviszonylatban is egyedülálló módon ötvözi a villamos mérések és a jelfeldolgozás területeit. Iskolát teremtett: ő és tanítványai jelentős szerepet játszottak a mérés technika tudományos alapokra való helyezésében. Oktató-nevelő és tudományos életútja elismeréseként 1993-ban a Magyar Köztársaság Érdemrend Középkeresztjét kapta.

A hazai tudományos életben 1977-85 között a Tudományos Minősítő Bizottság Elektronikai és Számítástechnikai Szakbizottságának elnökeként vett részt. A Magyar Tudományos Akadémia különböző bizottságaiban tagként működött. Elnöke volt 1980-84 között a Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Egyesület Tudományos Tanácsának és 1979-84 között az IMECO TC I-es (Felsőoktatási) tudományos bizottságnak.

Schnell László professzor úrtól hosszú és gazdag élete során sokan életünket is meghatározó segítséget kapunk. Életműve tovább él bennünk. Tanácsai, élettapasztalata nagyon hiányozni fognak.

1995.

